

Vragenboekje Balkumse Kwis 2022

de balkumse
kwis

BOK'S BUUKSKE 1917 - HEDEN

Dagboek van de Mirroise bok

Lief Buukske

20 maart 1917 – Eindelijk erkenning

Vandaag is een bijzondere dag. Niet alleen omdat ik vandaag mijn twaalfde verjaardag vier, maar ook omdat ik jou vandaag heb gekregen. Met dit verjaardagscadeau krijg ik eindelijk de bevestiging van wat ik zelf allang weet: ik ben een heel bijzondere bok. Waar andere bokken zich beperken tot het maken van bokkensprongen, hun kostje bij elkaar scharrelen en de rest van de dag relaxen, wil ik méér. Ik wil kennis opdoen, op ontdekkingsreis gaan en inzicht krijgen in hoe de wereld in elkaar zit. In mijn dagboek neem ik jullie mee op mijn zoektocht.

12 mei 1918 – "Mijn huis"

Ik woon bij een gezin met een mooi huis dicht tegen een bosrand en ken mijn plek. Een eigen hok met vers stro en soms mag ik aan de lijn de woonkamer en keuken bezoeken. Ben ik in de woonkamer, dan lig ik dicht bij de haard terwijl het gezin eet. In de keuken geniet ik van lekkere restjes die overblijven van het koken. Heeft het gezin iets te vieren dan mag ik deelnemen aan het feest. Het maakt niet uit wat mensen van me vinden, ik voel me hier echt thuis.

Hoewel ik me vaak een deel van "mijn" gezin voel, komt het ook regelmatig voor dat ik eenzaam en alleen achterblijf in de stal. Omdat ze weten dat ik daar een hekel aan heb, maken ze me met een lijn aan de muur vast, zodat ik niet zo gemakkelijk kan ontsnappen.

De woonkamer en de keuken zijn voor mij, als onderdeel van "mijn" gezin, inmiddels bekend terrein. In de rest van de kamers ben ik ongewenst en ik wil daarom mijn avonturen in de andere kamers alleen aan jou toevertrouwen. Als het gezin niet thuis is, kan ik zorgeloos door het huis dwalen. Ik moet alleen oppassen voor sporen die ik achterlaat. Vanmiddag ging dat niet helemaal goed, toen ik me moest haasten om weg te komen uit de studeerkamer.

Het was een warme zondag en het gezin vertrok al vroeg met een volle auto naar het strand.

Nadat ik weer eens genoeg had van mijn stal en dorre hoek in de tuin en ik met een driedubbele knoop bleek te zijn vastgebonden, besloot ik mijn lijn door te bijten. Als de baas dit ziet, kan hij erg boos worden. Gelukkig vervangt hij de lijn niet door een ketting, dat gaat hem veel te ver. Het blijft meestal bij een strenge blik in zijn ogen die op mij overkomt als een zachte blik van vertrouwen en 'het komt wel goed jongen'. Als ik op mijn beurt weer blij begin te mekkeren, vertrekt hij met een tevreden gezicht alsof de boodschap is overgekomen.

Nadat ik de hele tuin had bekeken en de halve moestuin in mijn buik was verdwenen, besloot ik om voorzichtig het huis te betreden. Ik moest erg oppassen want ieder ongelukkig geluid kon mijn plan verraden. De baas en zijn gezin waren niet thuis, maar de burens hielden een stevig oogje in het zeil.

Ik ken het geheim van de achterdeur, de spleet onder de deur kun je handig gebruiken om hem op te tillen en langzaam te openen. Heel voorzichtig opende ik de deur en zette mijn twee voorpoten op de drempel. Gelukt, niemand te zien en zicht op nieuwe mogelijkheden. Door mijn neusgaten rook ik de vertrouwde zoete lucht die ik herkende uit de keuken. Ik tilde ook mijn achterpoten over de drempel. De keukendeur stond op een kier, zal ik een kijkje in de keuken nemen? Nee, laat ik dat maar niet doen.

De keukendeur kraakt tijdens het openen en eigenlijk ligt die moestuin me best zwaar op de maag.

De studeerkamer, dat is mijn doel voor vanmiddag en daar moet ik het maar bij laten. Ik sloop door de hal, het geluid van mijn poten op de grote stenen konden mijn aanwezigheid verraden.

De hal kon me niets nieuws meer tonen, links de openstaande keukendeur. Vervolgens de trap naar de zolder en uiteindelijk de drie deuren. De voordeur aan het einde van de hal, de deur naar de woonkamer rechts en links een onbekende deur. Die deur, dat is de deur waarachter de gasten verdwijnen als ik lekker voor de haard op mijn mat lig. Daar moet de studeerkamer zijn waarover de baas soms vertelt. Langzaam opende ik de deur en zette een stap naar voren. Ik draaide mijn kop van links naar rechts om de ruimte goed te bekijken. Is dit nu een studeerkamer? De muur had een rode warme kleur en een grote tafel met stoelen vulde de ruimte. Boven de tafel een mooie lamp en in de hoek een haard. De kasten tegen de muur stonden vol met het mooiste servies. Ik ken alleen mijn eigen voerbak en mag blij zijn dat mijn naam op de zijkant staat.

Op de vloer een duur tapijt waarvan de randen met zorg zijn afgewerkt. Niet te vergelijken met oude planken en stro. Aan de andere kant van de kamer stond een deur halfopen. Ik besloot mijn onderzoek een nieuwe richting op te sturen, naar de open deur. Het zonlicht dat door de open deur scheen, bracht de warme kleuren van het tapijt tot leven. Ik draaide mijn kop en het zonlicht scheen vol op mijn snuit.

Met knipperende ogen wierp ik een eerste blik de ruimte in. Mooie kasten tegen de muur, een groot bureau, een echt bankstel, een wereldbol, schilderijen, het paste allemaal in de kamer. De baas spreekt wel eens over het bureau in de studeerkamer. Zou dit dan de studeerkamer zijn? Ik kon mijn ogen niet geloven, het begin van een nieuw avontuur.

Terwijl ik de tijd nam om de kamer goed te bekijken, herkende ik steeds meer voorwerpen waarover de baas soms spreekt. Als ik honger heb en mijn eten komt in zicht, gaan alle remmen los. Gaat het gezin aan tafel dan reserveren ze eerst even een momentje voor de pater. En dit is hem, voor me hangt een mooie prent waar hij op staat. Het is jammer dat ik zijn naam vergeten ben, ik weet alleen nog dat hij de eerste van zijn soort in Nederland was. De baas vertelde dat aan zijn gezin terwijl ik me nog eens omdraaide voor de haard. Hij vertelde over het neefje van de pater dat trouwde met een echte Balkumse schone. De bruiloft vond plaats in Balkum en het bruidspaar onderhield een nauwe band met het dorp. Het geluid van een auto die met geweld op de oprit tot stilstand kwam, schudde me wakker. Snel, weg, weg, weg uit het huis. Ik wilde meer te weten komen over de pater en griste nog snel een foto van het bureau.

18 september 1921 - Droomwereld

De studeerkamer is nu mijn favoriete ruimte in "mijn" huis. Wanneer ik ook maar de kans zie, glip ik uit mijn stal en trippel ik voorzichtig het huis in, door de gang, door de kamer met het mooie servies naar de kast met al die boeken. Ik ben onderin de kast begonnen. Dan hoef ik geen rare bokkensprongen te maken, zoals ordinaire bokken. Ik heb tenslotte betere, verhevenere zaken om me mee bezig te houden. En vandaag was het weer genieten. Wat een spannende verhalen over interessante mensen en dieren! En die plaatjes! Ik moet steeds oppassen dat ik niet wegdroom en de tijd vergeet. Want ik moet wel zorgen dat ik ongezien terug kom in mijn stal. Vanavond herkauw ik in elk geval weer tevreden alle informatie die ik tot me heb genomen en droom ik over spannende avonturen en idyllische locaties.

2 juli 1923 – Waterbok

Soms is het zulk mooi weer, dat de studeerkamer me niet trekt. Dan zijn die rare bokkensprongen, waar andere jonge bokken zich mee onledig houden, toch zo gek nog niet. Een tijdje terug dartelde ik dus door Mirroi en Balkum, op zoek naar vermaak. En waar kon ik dat beter vinden dan in een speeltuin? Die toestellen zijn echt een bokkenwalhalla! Via de glijbaan met een spurt omhoog en dan zo snel mogelijk via de treden omlaag. Zo hoog mogelijk het klimtoestel in en balancerend over smalle balken weer omlaag. Ik heb me uitstekend vermaakt! Maar dat heb ik geweten. Misschien heb ik wel wat te veel tijd doorgebracht in de studeerkamer en is mijn conditie onder de maat. 's Avonds lag ik uitgeput in mijn stal en vervolgens had ik twee dagen vreselijke spierpijn ook.

Vandaag besloot ik het over een andere boeg te gooien. Altijd maar met mijn snuit in de boeken is natuurlijk niet verstandig, dus ik dacht dat een beetje lichaamsbeweging me goed zou doen.

Met handdoek, zonnebril en een zak groentechips toog ik naar de Aa. Vol enthousiasme maakte ik een bommetje vanaf de brug. De rest van het verhaal laat zich raden. Die spierpijn na mijn klimavontuur stelde niets voor vergeleken met de ellende na deze badderpoging. Misschien moet ik een volgende keer proberen om op het water te drijven in plaats van erin te dobberen.

31 oktober 1926 – Boekenbok

Mijn laatste belevenissen hebben mij ervan overtuigd dat boeken veruit te prefereren zijn boven de echte wereld. Ik pak dus mijn oude gewoonte weer op en zodra ik er kans toe zie, huppel ik naar de studeerkamer. Daar ben ik nu systematisch de onderste planken aan het doorlezen, op zoek naar kennis en informatie over wat dan ook. Al die weetjes, ik ben er gek op! Feitjes, wetenswaardigheden en anekdotes zuig ik op als een spons.

28 januari 1928 – Bokkenpruik

Regelmatig gaan mijn baas en zijn gezin samen rondom de tafel zitten en komen er allerlei spullen tevoorschijn. Speelborden, dobbelstenen, pionnen of kaarten, van alles gebruiken ze dan. Gezelschapsspellen noemen ze dat. Alleen jammer dat ze mij altijd op mijn kleed voor de haard laten liggen en mij niet mee laten doen. Zo deel ik toch niet echt in de gezelligheid. Maar vandaag vond ik dat eigenlijk niet zo erg. Net als altijd was mijn baas heel fanatiek. Hij wil altijd per se winnen. Alleen vandaag lukte dat blijkbaar niet en daar kon hij niet goed tegen. De avond eindigde toen hij het speelbord omkiepte op de vloer en vloekend en tierend de trap op liep. Misschien is Triominos toch niet zo'n leuk spel.

12 juni 1930 – Achter de voordeur

Inmiddels vertrouw ik jou al heel wat jaren mijn belevenissen en geheimen toe en bezoek ik zo vaak mogelijk het huis van "mijn" gezin. Alle kamers heb ik grondig geïnspecteerd en de boekenkast heb ik voor een groot deel doorgenomen. Alleen op de bovenste plank staan nog wat boeken die ik niet in mijn bokkenpoten heb gehad. Hoewel ik het op zich prima naar mijn zin heb bij "mijn" gezin, begin ik me toch wat beperkt te voelen. Leuke uitjes doen ze altijd zonder mij en het komt steeds vaker voor dat ze de hele dag weg blijven. Dat geeft me wel de gelegenheid om de studeerkamer verder te verkennen, maar ik weet niet of ik met alleen boekenwijsheid nog tevreden ben. Misschien wordt het tijd om mijn blik te verruimen.

Ik ga dus op zoek naar een andere plek om te wonen. Een plek waar ik niet een groot deel van mijn tijd aan een lijn doorbreng, maar waar ik de vrijheid heb om te gaan en staan waar ik wil. Het wordt tijd dat ik op eigen bokkenpoten ga staan en voor mijzelf zorg. Maar hoe vind ik een nieuwe plaats om te wonen? Ik wil toch eerst een kijkje achter de voordeur nemen, voordat ik zo'n grote stap zet.

2 maart 1933 – Geile bok

Het is me zowaar gelukt om een nieuw huis te vinden. Een tijdje geleden, bij toeval, maar ik voel me er al helemaal thuis. Ik woon nu in het mooie Mirroi en heb een groter en steviger hok dan eerst. Maar het belangrijkste is de zelfstandigheid. Niemand die me nog aan een lijn legt of me verbiedt om ergens heen te gaan. Wel moet ik huur betalen aan mijn hospita, maar dat doe ik in natura. En ik moet zeggen, dat is een groot genoegen. Sommige dingen moet je toch echt gewoon zelf ervaren, in plaats van erover te lezen in boeken. Dat geldt zeker voor het vrouwelijke geslacht en net als met al mijn andere interesses, stort ik mij daar nu vol overgave op.

3 mei 1937 – Tiny house

Als ik heel eerlijk ben, begint mijn "werk" voor mijn hospita me aardig de keel uit te hangen. Al die geiten zijn best lief en ze mekkeren heel schattig, maar bij de meeste komt er vooral veel onzin uit dat aardige bekje. En laat ik nu een hele intelligente bok zijn, die graag een diepgaand gesprek voert. Terwijl die geiten alleen komen om een keer stevig van bil te gaan en dan weer vertrekken. Daarbij geven ze blijk van een totaal gebrek aan interesse en inhoud en eigenlijk knap ik daar enorm op af. Ik denk dat het tijd wordt om wederom naar een nieuw huis te zoeken. Was ik maar zo vrij én klein als de vogels, dan kon ik me gewoon een mooi nestkastje toe-eigenen.

8 augustus 1939 – Te hooi en te gras

Ik heb het weer voor elkaar, een prachtig ruim hok en ook nog eens met enorme hoeveelheden hooi binnen handbereik. Eigenlijk is het een heel eenvoudig hok. Het bestaat uit een paal in het midden met een dak erop. Het mooie is, dat dak kan bewegen! Zo zit ik altijd lekker warm en droog. Een extra voordeel is dat ik nu geen hospita meer heb, maar echt eigen baas ben.

19 februari 1950 – Is dit alles?

Het leven kabbelt rustig voort. Ik wandel door Mirroi en Balkum en omgeving, ik eet mijn hooi en lees wekelijks mijn krantje. Maar het begint weer te kriebelen. Ik hunker naar belevenissen, ervaringen en avonturen, maar vooral naar kennis! Ik wil me niet verliezen in een gezapig en betekenisloos leven in deze omgeving, hoe goed het me hier ook bevalt. Maar waar kan ik heen? Ik zou naar 's-Hertogenbosch kunnen gaan, maar ik denk dat ik ook daar snel uitgekeken ben. Misschien is Nederland wel te klein voor mij.

18 april 1953 – Verstekeling

Je gelooft het nooit, maar ik heb het gedaan! Tijdens mijn wandelingen door Mirroi en Balkum heb ik goed rondgekeken. Ik was op zoek naar mensen die op het punt stonden om op vakantie te gaan. Eergisteren was het zover, een stel laadde hun auto vol en ik ben stiekem in de kofferbak gekropen. Tijdens een moment van onoplettendheid op de parkeerplaats van Schiphol wist ik er weer uit te springen en zette ik koers naar de vliegtuigen. Het bleek heel eenvoudig te zijn om met de bagage mee het ruim in te gaan en nu ben ik in New York, de Big Apple!

10 april 1965 – Bereisde bok

Vanaf het moment dat het me is gelukt om New York te bereiken, gingen alle remmen los! De wereld lag aan mijn bokkenpoten! Geen stad zo ver weg of ik kon hem bezoeken! Ik had geen tijd meer voor bespiegelingen en mijmeringen, ik ging de wijde wereld in! Euforisch genoot ik volop van alle bezienswaardigheden, winkels en attracties. Het was en is nog steeds fantastisch om nu in het echt te zien waarover ik vroeger alleen maar las in de boeken in de studeerkamer van "mijn" gezin. Wat lijkt dat nu ver weg. Maar ik ben nog lang niet klaar met het ontdekken van de wereld!

Al kan ik wel stellen dat ik inmiddels een bereisde bok ben. Veel wereldsteden heb ik intussen bezocht. Ik ben erg handig geworden in het aan boord komen van vliegtuigen, treinen, bussen en soms zelfs taxi's. Het lastigst vond ik de metro. Vooral over het ontcijferen van die metrokaart kostte me aardig wat hoofdbrekens. Maar zelfs dat is me uiteindelijk gelukt. Een slimme bok staat voor niets!

19 oktober 1969 – Heimwee

Ik had het niet verwacht, maar het is toch gebeurd. Geleidelijk aan gingen mijn gedachten steeds vaker terug naar Mirroi en Balkum en naar "mijn" gezin waar ik het eerste deel van mijn leven zo comfortabel heb doorgebracht. Na alle sensatie en verwickelingen in al die verre landen, verlang ik terug naar de rust en eenvoud van mijn oude leven. Het is tijd om terug te keren. Dat wil ik wél doen op een manier die past bij een bok van mijn kaliber. Voor de laatste keer ga ik reizen als verstekeling en deze keer op een luxe cruiseschip, dat mij naar de haven van Rotterdam moet brengen.

7 februari 1970 – Met hangende bokkenpootjes

Ik ben weer thuis! Volgens plan ben ik op een uitermate comfortabel en van alle gemakken voorzien enorm schip afgemeerd in Rotterdam. Vanaf daar was het laatste stuk voor mij nu natuurlijk een peulenschil. Wat minder eenvoudig was, was om aan te kloppen bij het huis van "mijn" gezin. Wat zouden ze zeggen? Zouden ze het me kwalijk nemen dat ik al die jaren geleden met de noorderzon vertrokken ben? En zou ik weer bij ze mogen komen wonen, bij voorkeur zonder weer elke keer aan de lijn gelegd te worden?

Ik had me helemaal geen zorgen hoeven maken. Na een bescheiden klopje van mijn bokkenpoot op de voordeur hoorde ik wat gestommel en uiteindelijk deed mijn baas open. Wat was hij oud geworden! En wat was hij veranderd! Huilend viel hij me om de hals en nam me meteen mee naar de woonkamer. Daar vertelde hij zijn verhaal. Het begon eigenlijk al op 28 januari 1928. Hij had altijd al slecht tegen zijn verlies gekund, maar daarna werd het van kwaad tot erger. Het kwam zover dat zijn vrouw geen spelletjes meer met hem wilde doen en ook niet meer met hem samen wilde wonen. Ook zijn kinderen keerden hem de rug toe en nu woonde hij eenzaam en alleen in het grote huis. Ik werd dus met open armen ontvangen.

6 juni 1975 – Warm welkom

Nu ik weer een tijdje thuis ben, hebben de baas en ik een prettige routine ontwikkeld. We doen veel samen en hij betreft me overal bij. Ik heb het gevoel dat hij me eindelijk op waarde schat en dat ik de behandeling krijg die een geniale bok als ik verdient. Ik hoef nu niet meer stiekem in het huis rond te kijken zoals vroeger. De baas vindt het juist leuk om samen met mij herinneringen op te halen en vandaag zijn we daarom samen naar de zolder geweest. Allerlei oude troep van "mijn" gezin lag er, maar er was ook een doos van mij, waarvan ik het bestaan niet kende. Daarin zat een heel geheimzinnig boekje, met allemaal codes en vage foto's erin. Ik weet niet zo goed wat ik ermee aan moet. Welk verhaal vertelt dit boekje en van wie is het geweest? En wat heeft het met mij te maken?

12 december 1984 – Samen naar muziek luisteren

Meestal zitten de baas en ik 's avonds gezellig samen voor de buis. Met de haard aan, een drankje en een bakje groentechips erbij is het helemaal compleet. Waar we naar kijken, wisselt per avond. Ik geef de voorkeur aan informatieve documentaires en de betere talkshows, maar de baas wil ook vaak naar voetbalwedstrijden kijken. Ik blijf dat toch een beetje raar vinden, mannen die als jonge bokken over een grasveld rennen, achter een bal aan. Sommige bezigheden van de mensen zal ik wel nooit helemaal begrijpen.

Wat ik ook niet begrijp, is dat er zo nodig gezinsuitbreiding moest komen. De baas heeft een nieuw huisdier aangeschaft: een goudvis. De hele dag zwemt hij rond in zijn kom en kijkt naar ons. 's Morgens krijgt hij eten en dan begint het rond zwemmen weer. Het lijkt me vreselijk, zo'n leeg en doelloos bestaan. En wat voegt deze vis toe aan mijn gezelschap voor mijn baas? Heeft hij aan mij dan niet genoeg? Gelukkig is onze nieuwe huisgenoot de goudvis er nog niet in geslaagd om mijn positie in het huishouden te ondermijnen. De baas en ik doen alles samen en de goudvis kijkt toe vanuit zijn kom. Vandaag vroeg ik me af of hij in die bak met water ook kan horen wat er om hem heen gebeurt. Wij luisterden samen naar muziek. Uiteraard valt mijn keuze dan op de meest exquise klassieke werken. Vooral muziek van Beethoven kan ik bijzonder waarderen.

15 maart 1986 – Politiek geneuzel

Waar ik minder affiniteit mee heb, is politiek. Die urenlange, doodsaie verhandelingen, telkens onderbroken door onzinnige interrupties, mij kan het niet boeien. Volgens mij willen al die politici maar één ding: zichzelf zo veel mogelijk horen praten en zo lang mogelijk aan het woord zijn. Als er een onderwerp op de politieke agenda staat waarin de baas is geïnteresseerd, trek ik me vaak discreet even terug. Alleen als het over veeteelt gaat, spits ik stiekem toch mijn bokkenoren.

25 juli 1989 – Samen een ijsje eten

Wat is er lekkerder en leuker dan gezellig samen een ijsje eten? Als het lekker weer is, zoals vandaag, stelt de baas dat vaak voor. En daar zeg ik natuurlijk geen nee tegen! Ik probeer graag elke keer een ander ijsje. Al die soorten, kleuren, vormen en smaken, ik kan er geen genoeg van krijgen. Maar ik merk wel dat ik met mijn specifieke voorkeur voor plantaardig voedsel toch sorbetijs het allerlekkerst is.

10 februari 1990 – Een vreselijk verlies

Ik ben intens verdrietig. De baas is er niet meer. Hij ging even weg om boodschappen te doen, maar kwam niet meer terug. Hij is plotseling in elkaar gezakt in de supermarkt, met het half gevulde boodschappenmandje nog in zijn handen. Een hartstilstand. Natuurlijk was hij al op leeftijd, maar hij was nog vitaal en het was nooit bij me opgekomen dat zoiets als dit kon gebeuren. Nu sta ik er helemaal alleen voor, met alleen de goudvis als gezelschap. Aan de ene kant is dit wat ik altijd heb gewild: volledige vrijheid en eigen keuzes kunnen maken, terwijl ik woon in het huis dat ik altijd heb gekend en waar ik me thuis voel. De baas wist dit en heeft alles aan mij nagelaten. Maar het is wel een wrange nalatenschap zonder zijn gezelschap.

7 april 1992 – Een nieuwe richting in

Nu het huis echt van mij is, begin ik na te denken over de inrichting. Op zich ben ik daar heel tevreden over. Ik heb fijne plekken om te zitten in mijn studeerkamer en woonkamer, zowel om te werken als te ontspannen. De eetkamer biedt ruimte om gezellig te eten. Ik heb een heerlijk zacht bed en een functionele keuken en badkamer. Maar soms besluit me het gevoel dat het misschien toch allemaal wat gedateerd is. Ik ga zelf al heel wat jaartjes mee en dat geldt ook voor het interieur van het huis, dat sinds mijn jonge jaren onveranderd is. Een update, of misschien zelfs een metamorfose zou aan de orde kunnen zijn. Zodat ik weer echt verliefd word op mijn huis.

23 juni 1995 – Inbusbok

Als je dingen wil veranderen in je huis, kom je tegenwoordig onvermijdelijk terecht bij de Ikea. Ook ik heb me laten verleiden tot de aanschaf van een aantal nieuwe interieurattributen daar. Waar ik alleen niet op had gerekend, is dat ik ze nog zelf in elkaar moest zetten. Ik heb er een paar dagen tegenaan zitten hikken, maar vanmorgen ben ik er toch maar aan begonnen. Zo moeilijk kan het niet zijn voor een intelligente bok zoals ik, dacht ik nog. Inmiddels zijn we uren verder en heb ik aardig de bokkenpruik op. Wat een ellende is dat! Ik begin te denken dat mijn oude meubels er eigenlijk nog best mee door kunnen.

2 augustus 1998 – Culinair bokkenvoer

Als bok volg ik uiteraard een volledig vegetarisch dieet. Vlees, gevogelte en vis zijn aan mij niet besteed, want ik eet toch zeker geen andere dieren op! Ook van geitenkaas en geitenmelk ben ik geen voorstander. Geitenmelk heb ik als jong bokje al genoeg gedronken. Het nadeel van vegetarisch eten is dat je minder mogelijkheden voor afwisseling hebt. Of misschien ligt dat aan mij, want een keukenprins ben ik bepaald niet. Over het algemeen beperk ik me tot het maken van een groene salade, waarbij ik wel oplet dat ik voldoende groente en eiwitten binnen krijg. Maar soms heb ik toch zin om me wat meer uit te sloven en echt iets lekkers te koken. Vandaag is het me gelukt om iets samen te stellen waarover ik erg content ben.

19 oktober 2002 – Bok Ross

Al vele jaren schrijf ik mijn gedachten, beschouwingen en hersenspinsels op. Wat je misschien niet weet, is dat mijn schrijverskwaliteiten verder gaan dan dat. Mijn aller diepste zielenroerselen deel ik zelfs niet met jou, die bewaar ik voor in mijn gedichten. Recent heb ik mijn grenzen verlegd en heb de schilderskwast opgepakt. Dat is ingegeven door mijn voortdurende wens om het interieur van mijn huis te verfraaien. Daar hangen diverse oude en bijzondere schilderijen, waar ik nog steeds met veel plezier naar kijk. Ook mag ik graag musea bezoeken, zoals je al weet. Nu ik wat ouder wordt, gaat mijn voorkeur uit naar schilderijen uit voorbije tijden, met herkenbare afbeeldingen. Voor in mijn eigen huis ben ik nog op zoek naar een nieuw pronkstuk voor in mijn woonkamer.

6 maart 2005 – Een luisterend oor

Je zou het misschien op het eerste gezicht niet zeggen, maar in de afgelopen jaren heb ik mijn huis voorzien van allerlei meer en minder moderne hulpmiddelen. Ook als bok wil ik wel een beetje een luxe leven. Het nadeel van al die foefjes is alleen dat ze geluid maken. En ik heb natuurlijk heel gevoelige oren.

12 juli 2010 – Een eindje kuieren

Ik mag tegenwoordig graag een ommetje maken om de bokkenpoten te strekken. En wat is er dan mooier dan in en rondom Mirroi en Balkum te kuieren? Het wandelknooppuntennetwerk vind ik dan ook een geweldige vinding. Elke keer weer kan ik een nieuwe route maken in mijn vertrouwde omgeving.

17 januari 2015 – Glossy

Het was weer een uitmuntende dag. Steeds ben ik, net als zoveel inwoners van Mirroi en Balkum, opgetogen als er weer nieuwe BaMi verschijnt. En dat was vandaag het geval. Snel nam ik hem mee naar mijn fijnste stoel en las hem van A tot Z. En daar heb ik weer zo enorm van genoten!

18 februari 2021 – Hoogstandjes

Het voordeel van ouder worden is dat je steeds meer de rust hebt om 's morgens langzaam op te starten en te beginnen met het uitgebreid doornemen van de krant. Soms is dat echt de moeite waard. Dan lees je bijvoorbeeld over een kunstroof, die echt geniaal in elkaar lijkt te zitten. Of over innovaties waarbij we ons een paar jaar geleden nog helemaal niets konden voorstellen. Door het lezen van zulke artikelen komen er allerlei beelden uit mijn verleden naar boven borrelen. Want altijd al waren (voor dat moment) hoogstandjes uit de geschiedenis die de mensen wakker schudden en soms nog jaren bezighouden.

Het hoogstandje van vandaag is de landing op Mars. Ik herinner me de eerste mens op de maan in 1969 nog als gisteren. Dat vond ik heel bijzonder en nachtenlang heb ik gedroomd dat mijn bokkenpotten als eerste het maanoppervlak zouden beroeren. Nu lijkt de maan wel om de hoek en kun je ook al ruimtetoerist worden. Mijn portemonnee laat dat niet toe en eerlijk gezegd vind ik het ook wel veel gedoe op mijn oude dag.

4 juli 2021 – Turbobok

Waar ik nu nog steeds weleens van droom, is om op topsnelheid over het circuit van Zandvoort te racen. Tijdens mijn reizen heb ik veel gedaan en uitgeprobeerd, maar dat nog nooit. Ik weet ook niet of ik met mijn bokkenpoten het stuur van zo'n supersnelle bolide wel in bedwang kan houden. Ik beperk me dus tot het vol bewondering kijken naar de overwinningen van Max Verstappen.

6 oktober 2021 – Guilty pleasure

Ik had het nooit gedacht, maar op mijn oude dag ga ik toch nog rare dingen doen. Ik durf het bijna niet te vertellen, maar ik word er immens gelukkig van als ik een Happy Stone vind. Ik neem ze ook altijd mee naar huis en koester mijn groeiende verzameling op een geheim plekje. Natuurlijk vind ik steentjes beschilderen en verstoppen maar platvloers vermaak voor het gepeupel, maar stiekem is het natuurlijk hartstikke leuk als je ergens zo'n juweeltje ziet liggen.

29 december 2021 – Ego

Vandaag is het eindelijk zover. Bijna 104 jaar van mijn leven wordt openbaar gemaakt door de publicatie van mijn dagboek. Enerzijds vervult mij dit met trots, dat ook mijn dagboek de moeite waard is om gedeeld te worden met de wereld. Anderzijds is het ook spannend om mijn grootste geheimen, diepste wensen en belangwekkende ervaringen met iedereen te delen. Hoogstwaarschijnlijk werpt dit dagboek een heel ander licht op mij als Mirroise Bok. En wat betekent dat voor de toekomst? Hoe moet ik verder, nu iedereen zoveel over mij weet? Ik denk dat het zal moeten blijken. Het voelt een beetje als het bommetje in de Aa in mijn jonge jaren, maar hopelijk loopt dit beter af.

De Balkumse Kwis is georganiseerd door

Stichting Den Durpsherd
Kerkwijk 61, 5258 KB Berlicum
073 503 2016 | info@durpsherd.nl | www.durpsherd.nl